

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΘΑ ΦΥΓΩ

ΤΩ ΚΥΡΙΩ ***

γραφεῖς, δὲ Ἀλέξιος Πιρών, θέλων νὰ σκάψῃ τὸν Αρνώ ἐπὶ τῇ μεταφράσει ἢν οὗτος ἐποίησε τῶν Θρήνων τοῦ Ἱερεμία, ἔγραψε τὸ ἔχης ἐπίγραμμα τοῦ Ἡζουρετε διατί δὲ Ἱερεμίας ἐθρήνει ἐφ' δόλον αὐτοῦ τὸν Βίον; Διατί, καθὸ προφήτης, προέβλεπεν οὐτὶ ἔμελλε νὰ μεταφρασθῇ παρὰ τοῦ κ. Ἀρνώ.

Ἐτερός τις συγγραφεῖς, οὐχὶ διιγώτερον πνευματώδης τοῦ Πιρώνος, θέλων καὶ οὗτος νὰ σαρκάσῃ σχολαστικόν τινα τῆς ἐποχῆς του, ἔγραψε τὸ ἀκόλουθον ἐπίγραμμα· «Ἐνθάδε κείται δγκώδους τινὸς Βιβλίου δ συγγραφεῖς, καλαμαρᾶς μᾶλλον ἡ σοφίς, δεστὶς ἐπιστευσεν διτὶ θὰ ἔχῃ μετὰ θάνατον καὶ ἔτι ζῶν ἀπεβίωσεν».

«Ἡ ἁξωτερίκενος τῆς λύπης. Παρὰ τὰς δχθας τοῦ Μαλαβάρ, οἱ Μαύροι, δταν δ βασιλεὺς ἡσθένει ἔθυον πλείστα δσα δρέφη ἵνα ἀνακτήσῃ τὴν ύγειαν του.

Εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἀττίλα, οἱ Οὔνοι ἀπέκοψαν τὸ ἡμίου τῆς κόμης αὐτῶν καὶ ἐξήγαγον αἷμα ἀπὸ τοῦ προσώπου των δπως τιμήσωσι τὴν μνήμην τοσούτον περιφήμου μαχητοῦ.

Εἰς τὸν θάνατον Σκύθου τινὸς βασιλέως, δι νεκρὸς αὐτοῦ περιεφέρετο εἰς ἐκάστην ἐπαρχίαν, οἱ δὲ κάτοικοι ἀπέκοπτον μέρος ἐκ τοῦ ὥιου των, ἐτραυματίζοντο εἰς τὸ μέτωπον, εἰς τὴν δινα, εἰς τὸν δραχίονα καὶ διετρύπων τὴν δριστεράν διὰ βέλους.

Εἰς τὸν θάνατον Αἰγυπτίου βασιλέως ἄπασαι αἱ ἔργασται ἀνεστέλλοντο ἐπὶ δύο μῆνας καὶ ἐπέκεινα, διακόσιοι δὲ τριακόσιοι ἄνδρες τὴν κεφαλὴν ἔχοντες κεκαλυμμένην διὰ δορέόρου, διε τῇ δημέρας ἐθρήνουν ἰστάμενοι ἐν τῇδημοσιωτέρᾳ πλατείᾳ. Κατὰ τὸ διάστημα τούτο δὲν ἤδύναντο νὰ φάγωσι κρέας, οὔτε ἄρτον· προσέτι δὲ ἀπηγορεύοντο ἡ οἰνοποσία, ἡ κόμωσις, ἡ λούσις καὶ ἡ τέλεσις τοῦ γάμου.

Μαχράν σου μὲ ὧδε σκληρά, φρικωδῆς εἰμαρμένη· Θὲ φύγω, πλὴν τὸ πνεῦμά μου πρὸς σὲ θὲ πτερυγίζε· Τὰ δινειά μου δὲ εἰκὼν σου μόνον θὲ στολίζε, Καὶ διὰ σὲ δὲ λύρα μου θὲ θρηνοφδῆ, θὲ στένη· Τὰ σῶμα φεύγει, ἡ ψυχὴ μὲ ἐκείνο δὲν θὲ φύγε· Ἀκαταχέτες φέρεται πρὸς σὲ μεμαγευμένη· Τὴν τεῦ καθήκοντος φωνὴν τὸ αἰσθημά μου πνίγει, Καὶ . . . καὶ δραπέτες ἡ ψυχὴ ἐγγύς σου ἀπομένει. Εἴν· ἔγκλημα δὲρις μου, τὸ δλίπω, τὸ γνωρίζω, Εἰς δάραθρον μὲ δημητρί, καὶ δικας . . . φεῦ! θαδίζω.

Ζητῶ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι γὰρ ὁ πισθεδρομάζω. Τί πταίω ἐὰν ἀσθενής ἐπλάσθην τὴν καρδίαν; Άν εὔροι πόνον, δάκρυα, ζητοῦσα εὐτυχίαν, Άν σὲ ἡγάπησα χωρὶς τὶ πράττω γὰρ νοήσω; Εἰν· ἔγκλημα δὲρις μου; τὶ εἰπον; τὶ προφέρω; Οὐποί! μὲ διέφυγε φρικώδης θλασσημία! Εἰς ἄλλον ἄν αἱκουσα, σὲ εἰς τὸ στῆθος φέρω, δὲν πταίω μὴ δεσμαύεται, κρατεῖται δὲ καρδία; δὲν είναι, δχ, ἔγκλημα δὲρις μου, δὲν είναι. Οὕτις ηθάνης ἔρωτα, τὸν ἔρωτά μου κρίνε.

Καθῆκεν, αἰσθημά, δυάδε τὸν κόσμον τυραννοῦσα, Ο πόσοις τῆς Ιεχύος σας ἀώρως πίπτουν θῦμά Πόσας ὑπάρχεις νεκράς ἐκλείσατε εἰς μυημά, Καὶ πόσων, πέθων ἡ ψυχὴ σᾶς θλασσημεῖ ἀλγοσατ! Οὔποι! φρικῶδες διλημμα πιεῖτε τὴν ψυχὴν μου, Καὶ πάλην ἔνδον μου φρικτὴν ἀκεύω εἰωνίαν· Τὸ αἰσθημά μου πνίγουσα, συντρίβω τὴν ζωήν μου, Καὶ σφάλλω ὑπακούοντα εἰς ἀσθενῆ καρδίαν. Πλὴν πάλιν μὲ διέφυγεν ἡ πρώτη θλασσημία. . . Οὐχί, δὲν είναι ἔνοχος ἔρωτας δὲ καρδία.

Ἐν Ἀθήναις.

ΦΩΤΕΙΝΗ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ.

Σ. Ζ. Α. Τὸ ἀρμονικὸν καὶ πλῆρες αἰσθήματος φόματον τούτο, προὶδὲ γνωστής καὶ προσφίλοις λύρας, εὐχαρίστως καταχωρίζεται εἰς τὰ ἡμέτερον περισσικὸν πολλή μᾶλλον καθόσον δὲ ζαχύνυσσος. Ανθών πρώτην ἡδη φοράν ἀξιούται τῆς τιμῆς νὰ ὠρατοῦ τὰς στήλας του διὰ γυναικείου ποιητικοῦ ἔργου.